

ΤΙΤΛΟΙ ΑΡΧΗΣ

Ήταν στα γενέθλιά του όταν, εντελώς αναπάντεχα, η πρώτη αγάπη του Λούκας έκανε την εμφάνισή της στο σπίτι που μοιραζόταν πλέον εκείνος με την κοπέλα του, τη Στέφανι.

«Έλα, άνοιξέ το!» τον παρότρυνε η Στέφανι, δίνοντάς του ένα δώρο. Όταν το χαρτί περιτυλίγματος αφαιρέθηκε, αποκαλύφθηκε ένα σκληρόδετο κοραλί βιβλίο με τίτλο τυπωμένο σε έντονο κίτρινο χρώμα: *Ανθολόγιο λησμονημένων πραγμάτων*. Ο Λούκας το ξεφύλλισε στα γρήγορα. Οι σελίδες περιείχαν μια συλλογή κειμένων για μέρη σχεδόν ξεχασμένα. Μια ιστορία παρουσίαζε ένα μπαρ με φλιπεράκια σε μια έρημη πόλη στη μέση του πουθενά. Η επόμενη, ένα μικροσκοπικό μουσείο αφιερωμένο σε παλιές καρτ ποστάλ. Το ύφος γραφής ήταν οικείο. «Τι είναι αυτό;» ρώτησε ο Λούκας.

«Μια καινούργια συγγραφέας», είπε η Στέφανι. «Έλι Μάρσαλ;»

Ο Λούκας γύρισε αμέσως να κοιτάξει το πίσω αυτί του βιβλίου, κι ένιωσε λες και χιλιάδες καρφίτσες τρυπούσαν τα χέρια του. Η Έλι τού χαμογελούσε πάνω από το βιογραφικό της, φορώντας χρυσά σκουλαρίκια σε σχήμα μικροσκοπικών κάστρων. Θεέ μου, έλαμπε. Το χάος που είχε προκαλέσει στη ζωή του την είχε ευνοήσει τελικά.

«Σου αρέσει;»

«Ναι». Προσπάθησε να ακουστεί αδιάφορος. «Ναι, αμέ. Ναι».

Έπρεπε να συνέλθει από την έκπληξη. Δεν ωφελούσε να ξαναθυμηθεί τον τρόπο που τον είχε χωρίσει η Έλι – ή, μάλλον, τον τρόπο που δεν τον είχε χωρίσει. Τη μια μέρα είχε νοικιάσει ένα παγοδρόμιο για να της κάνει πάρτι γενεθλίων με θέμα τη δεκαετία του '80. Το επόμενο πρωί, η Έλι είχε εξαφανιστεί αθόρυβα. Όπως και όλα όσα είχαν σχέση με αυτήν – η μυρωδιά εσπεριδοειδών και βοτάνων στα σεντόνια της, το συγκλονιστικό γραπτό της που του διάβαζε ξαπλωμένη μπρούμυτα, και τα διάσπαρτα σπιρτόκουτα που δεν χρησιμοποιούσε ποτέ γιατί τα κεριά τής άρεσαν ως έννοια αλλά δεν εμπιστευόταν τον εαυτό της κοντά στις φλόγες τους. Όπως ξεφύλλιζε τις σελίδες, μια φράση τού έκοψε την ανάσα.

«Η πρώτη αγάπη είναι για να βρίσκεις τον εαυτό σου», έγραφε. «Η δεύτερη για να μοιράζεσαι τον εαυτό που έχεις ανακαλύψει με κάποιον άλλο». Ο εκνευρισμένος αναστεναγμός του ακούστηκε πολύ δυνατά.

«Είσαι εντάξει;» ρώτησε η Στέφανι. Το απογευματινό φως είχε ζωγραφίσει στο μάγουλό της ένα ουράνιο τόξο.

«Μια χαρά», είπε ψέματα ο Λούκας. Το βιβλίο έπεφτε βαρύ στα γόνατά του, σαν παγωμένη, ατσάλινη άγκυρα. Αγκάλιασε τη Στέφανι με το ένα του χέρι. Εκείνη ήταν που τον είχε βοηθήσει να βρει τον εαυτό του, όχι η Έλι. Η Έλι. Ο Λούκας είχε προσπαθήσει να ξεχάσει την Έλι. Τουλάχιστον είχε κάνει ό,τι καλύτερο μπορούσε.

Μέχρι σήμερα.

Πώς ήταν δυνατόν να τον επηρέαζε ακόμη μετά από τόσα χρόνια; Κι ήταν και εκείνο το εκνευριστικό απόσπασμα για τις πρώτες και τις δεύτερες αγάπες. Η Έλι έγραφε για τον Λούκας χωρίς να το ξέρει. Είχε παίξει τόσο μεγάλο ρόλο στην ιστορία του. Άραγε εκείνος έπιανε καθόλου χώρο στη δική της;

Το πρώτο πράγμα που πρόσεξε η Έλι στο μπαρ ήταν το φιλικό, καλλιγραφικό λογότυπο που σε προσκαλούσε να το προφέρεις τραγουδιστά: *Finn's!* Το δεύτερο που πρόσεξε ήταν ένα θλιβερό χαρτόνι χωμένο πίσω και κάτω από το λογότυπο: μια πινακίδα ΠΩΛΕΙΤΑΙ. Πίεσε τους ώμους της να μην καμπουριάσουν. Έπρεπε να βάλει στην άκρη την εικόνα του συντετριμμένου ιδιοκτήτη και όλων των περιθωριακών θαμώνων. Είχε καταφέρει να φτάσει εγκαίρως. Υπήρχε ακόμη χρόνος να κάνει κάτι.

«Πολύ ξεχωριστό δεν είναι αυτό το μέρος;» ρώτησε ο μπάρμαν όταν η Έλι κάθισε. Στροβίλισε ένα μπρούντζινο κουτάλι μέσα στο μπέρμπον της κι ύστερα το έσπρωξε απαλά προς το μέρος της. Η πρώτη γουλιά του old-fashioned έκαψε τη γλώσσα της. «Ανήκει στην οικογένεια εδώ και πολύ καιρό».

Η λέξη *ξεχωριστό* δεν αρκούσε για να περιγράψει το *Finn's*: ήταν εξαιρετικό. Η σάλα ήταν μακρόστενη σαν κουτί παπουτσιών και χωρούσε το πολύ σαράντα άτομα. Ήταν φτιαγμένο με αγάπη, από ξύλινες σανίδες, βαμμένες στο πράσινο του δάσους. Ζεστό φως διαχεόταν μέσα από κρεμαστά στρογγυλά φωτιστικά από αμμοβολισμένο γυαλί, ενώ σε ένα πικάπ στριφογύριζαν δίσκοι τζαζ μιας άλλης εποχής. Πίσω της, κεριά σε

μικρά μαρμάρινα τραπέζια φώτιζαν τη μοναδική τέχνη που κοσμούσε τους τοίχους: ακουαρέλες ναυτικών που έμοιαζαν σαν να τους είχε μόλις χαμογελάσει η τύχη. Ήταν ένα μέρος που, για να το βρει κάποιος, θα έπρεπε να ακούσει να το ψιθυρίζουν. Ήδη, η Έλι ένιωθε την καρδιά της να χτυπάει πιο γρήγορα. Το σώμα της έγινε ένα με το φθαρμένο δερμάτινο σκαμπό, σαν να ήθελε να ριζώσει εκεί.

«Δεν χρειάζεται να ανησυχείς», του είπε η Έλι. «Το Finn's δεν πρόκειται να πάει πουθενά».

«Και ποιο είναι το πλάνο;» ήθελε να μάθει ο μπάρμαν. Το ψηλόλιγνο σώμα του έγειρε προς το μέρος της. Διόρθωσε τις τιράντες του, που δεν αποτελούσαν μέρος κάποιας στολής.

«Το πλάνο είναι... η μαγεία», είπε εκείνη τρεμοπαίζοντας ειρωνικά τα δάχτυλά της στον αέρα.

Η δουλειά της Έλι, ωστόσο, δεν είχε τίποτα το μαγικό. Απλώς έγραφε για ξεχασμένα μέρη που κινδύνευαν να κλείσουν, και συνήθως το κείμενό της αρκούσε για να αποτραπεί αυτό ακριβώς το ενδεχόμενο. Πολλοί την είχαν βαφτίσει «γητεύτρια των μπαρ» ή «σωτήρα των εστιατορίων», αλλά θεωρούσε τέτοιου είδους φιλοφρονήσεις υπερβολικές. Οι ιστορίες γράφονταν μόνες τους, αν αφουγκραζόταν λίγο. Άφησε, λοιπόν, τα βλέφαρά της να βαρύνουν και βυθίστηκε στο πολύχρωμο μωσαϊκό των συζητήσεων ολόγυρά της. Έξω από το τζάμι, ο σιγανός ήχος της βροχής προσέθετε μια απαλή χροιά πάνω στην όλο και πιο παθιασμένη φωνή της Μπίλι Χόλιντεϊ. Τη στιγμή ακριβώς που έβγαζε το μπλοκάκι της για να σημειώσει τη λέξη *ανήκει*, μια άγνωστη φωνή ψιθύρισε στο αυτί της.

«Γεια», είπε.

Ένας άντρας είχε καθίσει στο σκαμπό δεξιά της. Ήταν

μερικά χρόνια μικρότερός της, ή ίσως απλώς πιο αισιόδοξος. Σκούρα, σγουρά μαλλιά πλαισίωναν κάτι ροδαλά, στρογγυλά μάγουλα... μήπως είχε κοκκινίσει; Έμοιαζε αφοπλιστικά γλυκός, το είδος του ατόμου που θα γελούσε με ένα αστείο ακόμα κι αν δεν ήταν αστείο, για να μην πληγώσει τα αισθήματα του άλλου. Μολονότι η Έλι έπρεπε να παραδεχτεί ότι ήταν όμορφος, δεν ήταν ο τύπος της. Προτιμούσε τους απρόβλεπτους χαρακτήρες. Οι τελευταίες της σχέσεις ήταν με τον Τζόναθαν, τατουατζή-μπασίστα, και τον Κλέι, που πραγματοποιούσε ριψοκίνδυνες αναρριχητικές αποδράσεις στη Σεντόνα. Αυτός ο άντρας, όποιος κι αν ήταν, είχε την ήρεμη αύρα ενός φύλακα σχολικής διάβασης. Κι όμως, ένιωθε πως κάτι την τραβούσε προς το μέρος του.

«Είμαι ο Ντρέικ», είπε με ένα νεύμα.

«Έλι».

«Έλι. Δεν ήθελα να σε διακόψω». Έδειξε το ανοιχτό σημειωματάριό της. Η Έλι έκλεισε το εξώφυλλο.

«Δεν διακόπτεις».

«Αφού γράφεις». Ο Ντρέικ έξυσε τα γένια στο πιγούνι του. «Άσε με να μαντέψω, κάποια αισθησιακή ιστορία με βρικόλακες». Χαμογέλασε και τονίστηκαν τα λακκάκια του.

«Δεν έχει σχέση με βρικόλακες». Η Έλι έκοψε με τα δόντια το κερασάκι μαρασκίνο από το κοτσάνι του. Σχεδόν μπορούσε να ακούσει μία από τις φιλοφρονήσεις-προσβολές της μητέρας της για το πόσο *τολμηρή* γυναίκα ήταν. Έμφαση στο *τολμηρή*.

«Α. Χμμ, ζόμπι, τότε;» Ο Ντρέικ κουνούσε νευρικά τα χέρια του. Δεν ήταν ντροπαλός, αλλά ίσως λίγο αγχωμένος. Σίγουρα αγχωμένος. Δεν ήταν από τους τύπους που πλησιάζουν γυναίκες σε μπαρ. Πιστός μέχρι θανάτου. Ένα μοναχοπαίδι, αλλά όχι

κακομαθημένο. Η Έλι υπέθετε πράγματα με βάση τη γλώσσα του σώματός του και ένα ξεθωριασμένο τζιν μπουφάν που οι περισσότεροι άνθρωποι θα είχαν πλέον πετάξει. Απέφευγε επίσης να απαντά σε ερωτήσεις αναφορικά με τη δουλειά της. Από τότε που έγινε επιτυχημένη συγγραφέας, ένιωθε μια παράξενη απόσταση κάθε φορά που έπρεπε να εξηγήσει τι δουλειά έκανε.

«Η ζωή είναι πιο ενδιαφέρουσα όταν υπάρχει ένα στοιχείο μυστηρίου», είπε. «Δεν είναι έτσι;»

Ο Ντρέικ κούνησε το κεφάλι του αρνητικά. «Ναι, δεν θα αποκαλούσα τον εαυτό μου λάτρη των μυστηρίων. Είμαι πλάσμα της συνήθειας. Θέλω να ξέρω πού πατώ και πού βρίσκομαι», παραδέχτηκε. «Γι' αυτό άλλωστε τρώω πάντα στα ίδια τρία εστιατόρια και έρχομαι για ποτό εδώ».

Η Έλι έγειρε πίσω στο σκαμπό της. «Στα ίδια τρία μέρη; Δηλαδή;»

Ο Ντρέικ σύρθηκε προς το μέρος της και τα χέρια τους ακούμπησαν. Και οι δύο κοίταζαν το σημείο επαφής, αλλά κανείς τους δεν τραβήχτηκε. «Λοιπόν, όταν έχεις βρει κάτι καλό», είπε, πολύ κοντά στο πρόσωπό της, «γιατί να μην το κρατήσεις;».

Το γέλιο της Έλι έσβησε στον λαιμό της. Δεν ήταν αστείο, αλλά απίστευτο, γιατί ο Ντρέικ ουσιαστικά διαφωνούσε με την ίδια την αρχή που ενέπνεε τη δουλειά της. Χρειαζόταν μια γουλιά από το ποτό της. «Επειδή», είπε η Έλι, και επέτρεψε στον εαυτό της να ζωηρέψει, «κάπου εκεί έξω θα μπορούσε να υπάρχει κάτι σπουδαίο. Το καλύτερο όλων. Αν πηγαίνεις στα ίδια μέρη ξανά και ξανά, κάτι χάνεις».

Ο Ντρέικ χτύπησε ρυθμικά τη διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στα χέρια τους. «Και αν ψάχνεις συνέχεια για κάτι διαφορε-

τικό, μπορεί να μη λάβεις πρόσκληση για το πάρτι γενεθλίων του σερβιτόρου σου στο Taste of Hong Kong».

Ο Ντρέικ είχε κάτι το αλλόκοτο, που η Έλι δεν είχε προβλέψει. Της άρεσε. «Ο σερβιτόρος σου σε κάλεσε στο πάρτι γενεθλίων του;»

«Ναι. Ναι. Αλλά δεν πήγα». Ο Ντρέικ άρπαξε το ποτό του και έπαιξε με τα πολύ μακριά μαλλιά του. Η Έλι κατέληξε ότι της άρεσε το γεγονός πως χρειαζόταν κούρεμα. Της άρεσε και το αστείο πουκάμισό του, το οποίο πρόσεξε όταν κρέμασε το τζιν μπουφάν του στην πλάτη του σκαμπό. Είχε έναν δεινόσαυρο που καθόταν οκλαδόν μαζί με τους προϊστορικούς φίλους του και τραγουδούσαν μπροστά από μια μανιασμένη φωτιά. «Δηλαδή, πήγα αλλά δεν έκατσα πολλή ώρα», διευκρίνισε ο Ντρέικ. «Απλώς έπαιξα λίγο shuffleboard*». Τα γόνατά τους ακούμπησαν κάτω από το μπαρ. «Τώρα, σε παρακαλώ, βγάλε με από τη δύσκολη θέση και πες μου τι γράφεις».

Η Έλι ενέδωσε και εξήγησε ότι ουσιαστικά έδινε το φιλί της ζωής σε κρυμμένους θησαυρούς της πόλης. «Είμαι επαγγελματίας νοσταλγός, αν θέλεις». Ανακάλυπτε απίστευτες, ασυνήθιστες τοποθεσίες –από εστιατόρια μέχρι αίθουσες χορού– που κινδύνευαν να κλείσουν. Στη συνέχεια, συνέβαλλε στην αναβίωσή τους γράφοντας τις ιστορίες τους. Όση ώρα μιλούσε, τα μάτια του Ντρέικ ήταν καρφωμένα πάνω της. Η Έλι παραδέχτηκε ότι είχε γράψει ένα βιβλίο, αλλά το υποβάθμισε λέγοντας ότι ήταν ένα απλό λεύκωμα και, όταν αναφέρθηκε στην τηλεοπτική της εκπομπή, την αποκάλεσε ντοκιμαντέρ.

* Παιχνίδι δεξιοτεχνίας όπου οι παίκτες σπρώχνουν μεταλλικούς δίσκους (pucks) με το χέρι πάνω σε ένα μακρόστενο ξύλινο τραπέζι. (Σ.τ.Μ.)

«Άρα, γράφεις γι' αυτά τα μέρη και γίνονται ξανά της μόδας;»

«Όχι», είπε η Έλι. «Δεν είναι έτσι. Τα μέρη για τα οποία γράφω ήταν πάντα της μόδας. Εγώ απλώς αποτυπώνω την αίσθηση της παρουσίας μου σε αυτά. Παρουσιάζω τη συνολική εικόνα, αλλά προσπαθώ να μην την ωραιοποιώ. Αγαπώ κάθε πτυχή των θεμάτων μου, με όλες τις ατέλειές τους». Είχε αρκετό καιρό να μιλήσει τόσο πολύ για τη δουλειά της. «Τέλος πάντων, οι άνθρωποι θέλουν να βρίσκουν αυτά τα μέρη. Το μόνο που χρειάζονται είναι να τους δείξει κάποιος τον δρόμο».

«Αχά». Κρυφογέλασε. «Άρα είχα δίκιο για τα ζόμπι». Ίσιωσε λίγο τη ράχη του, κάπως αυτάρεσκα. «Δίνεις ζωή σε ό,τι παλιό». Το χέρι του Ντρέικ χτύπησε την ξύλινη μπάρα. Το βλέμμα της Έλι μαγνητίστηκε από τις γραμμές της ζωής στις παλάμες του. Αναρωτήθηκε πόσο γρήγορα θα μπορούσαν αυτά τα χέρια να ξεκουμπώσουν ένα ρούχο ή να το σκίσουν.

Όταν ο Ντρέικ σηκώθηκε για να πάει στην τουαλέτα, η φωνή αμφιβολίας στο κεφάλι της Έλι αναρωτήθηκε αν θα επέστρεφε. Ήθελε να επιστρέψει. Αυτό δεν της είχε ξανασυμβεί. Την περασμένη εβδομάδα είχε περάσει ένα βράδυ στο διαμέρισμα ενός τύπου και τα χαράματα το είχε σκάσει από την έξοδο κινδύνου, μόνο και μόνο για να αποφύγει τη συζήτηση για το πρωινό. Ο Ντρέικ ήταν διαφορετικός. Πίσω από τα γαλάζια μάτια του και την αφοσίωσή του σε τρία εστιατόρια, η Έλι διέκρινε έναν παλλόμενο εσωτερικό κόσμο. Κι αν ξεγλιστρούσε κρυφά χωρίς να της έχει ζητήσει τον αριθμό της; Τηλεπαθητικά τον κάλεσε να επιστρέψει, και έτσι έγινε. Ο Ντρέικ γύρισε μυρίζοντας σαν πευκοδάσος, κάτι που την έκανε να υποψιαστεί ότι είχε βάλει κολόνια για χάρη της.